

פרשת בשלח

ששת ימים תעבד... ויום השביעי שבת לה' אלקיך (כ, ט-י)

גם בפרשת ויקהל (לקמן לה, ב) נצטוונו על השבת, ככתוב: "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש", אולם שם לא נאמר שצריך לעבוד בששת ימי המעשה, כמו שכתוב בפרשתנו.

כמו כן, שם הנוסח הוא: "וביום השביעי יהיה לכם קדש", ואלו בפרשתנו נאמר: "ויום השביעי שבת לה' אלקיך".

מה פשר שנויי הלשון הללו?

באר ה"חתם סופר", על פי מה שפסק הרמ"א ('שלחן ערוך' ארח חיים סי' רצ), שתלמיד חכם, העמל כל השבוע בלמוד התורה, מותר לו לנוח מעט בשבת; לעומתו - אדם העמל כל השבוע לפרנסתו, בשבת יש לו זמן לעסוק בתורה.

פרשתנו מדברת על יהודי העמל כל ימות השבוע לפרנסתו, ולו אומרת התורה ש"היום השביעי הוא לה' אלקיך" - בשבת עליך להקדיש את הזמן ללמוד התורה!

לעומת זאת הפסוק בפרשת "ויקהל" מדבר על תלמידי חכמים, שכל ימות השבוע מתיגעים על תלמודם, ממילא "ששת ימים תעשה מלאכה" - הם לומדים והמלאכה נעשית על ידי אחרים, אבל "ביום השביעי יהיה לכם..." - השבת נועדה "לכם", לצרכיכם. יכולים אתם לנוח קמעה...

מקור: הרב שלמה לוונשטיין שליט"א